

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ МОВИ

Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота з корейської філології

на тему:

**ВПЛИВ МОВИ ПИСЬМЕННИКІВ ТА ПОЕТІВ НА РОЗВИТОК ТА
ФОРМУВАННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ НА ПРИКЛАДІ ТВОРЧОСТІ
ХАНА ЙОНУНА**

Студентки групи Пкор. 21-19

факультету східної і слов'янської філології

денної форми здобуття освіти

Освітньої програми:

Корейська мова та література

та переклад, західноєвропейська мова

Спеціальність 035 Філологія

Спеціальність 035.066 Східні мови та

літератури (переклад включно)

перша- корейська

Трелевської Юлії Віталіївни

Науковий керівник:

ст. викл. Тогобицька Анна Іванівна

Національна шкала ____

Кількість балів ____

Оцінка ЄКТС ____

Київ - 2023

ЗМІСТ

ВСТУП	2
РОЗДІЛ 1. ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ.....	6
1.1 Історія розвитку корейської мови.....	6
1.1.1 Історія виникнення мови та системи письма.....	6
1.1.2 Орфографія та пунктуація.....	7
1.2. Історія корейської літератури.....	7
1.2.1 Традиційні форми і жанри.....	8
1.3. Вплив японського вторгнення на корейську літературу.....	11
Висновки до розділу 1.....	15
РОЗДІЛ 2. ВПЛИВ ХАН ЙОНУНА ТА ЙОГО СУЧАСНИКІВ НА КОРЕЙСЬКУ МОВУ	17
2.1. Перехідна література та її лінгвістичні особливості.....	17
2.2. Творчість Хан Йонуна.....	22
Висновки до розділу 2.....	27
ВИСНОВКИ.....	29
АНОТАЦІЯ.....	33
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	34

ВСТУП

Література та мова тісно пов'язані, оскільки література, по суті, є вираженням мови в письмовій чи усній формі. Література — це творче використання мови для передачі ідей, емоцій і переживань, і її часто вважають формою мистецтва.

Мова є сировиною для літератури, і письменники використовують її для створення широкого кола літературних творів. Щоб ефективно писати, автори повинні добре розуміти мову та її нюанси, включаючи граматику, синтаксис, лексику та образну мову.

Але чи тільки для літератури важлива мова? Література також може мати глибокий вплив на мову так як письменники часто вводять нові слова, вирази та звороти, які стають частиною мови.

Зокрема корейська література тісно пов'язана з корейською мовою, оскільки література є відображенням мови та культури, якими вона створена. Сама корейська мова протягом своєї історії зазнавала значних змін, і це відображено в літературі, випущеній у різні періоди. Літературні твори Кореї є як відображенням, так і внеском у розвиток мови та культури.

Актуальність дослідження. Сучасне світове співтовариство розвивається на засадах мультикультуралізму, особливо на засадах рівноправного діалогу між культурами Сходу і Заходу. Інтенсивні глобалізаційні процеси вимагають переоцінки історичного погляду на відносини між Заходом і Сходом з метою визначення напрямків майбутніх відносин між ними. Важливість змоги деконструювати сталий етнічний образ народів Сходу, позбутися упереджень і стереотипів, що сформувалися, ідеологем минулого й по-новому поглянути на Схід.

Мета дослідження полягає в реконструкції та інтерпретації корейської мови, образів у літературі, аналізу структурних елементів цих образів та визначення своєрідності відображення корейських реалій у літературних

творах західних авторів відповідно до культурної парадигми різних епох, досліджено мовні особливості художніх текстів.

Реалізація мети вимагає вирішення наступних **завдань**:

1. Сформулювати власний підхід до дослідження гетерообразу Кореї в літературному дискурсі на основі аналізу проблем, термінології та методологічного інструментарію імагології та сучасної науки.
2. Прослідкувати розвиток гетерообразу Кореї в дискурсі західної літератури відповідно до змін культурного клімату та геополітичної ситуації конкретних історичних періодів;
3. Дослідити відповідність образів Кореї умовностям літературних жанрів і напрямів;
4. Висвітлити мінливі та стійкі структурні елементи образів Кореї в західній літературі;
5. Визначити місце образів Кореї, створених літературою в різні часи, на тлі образу Сходу в цілому.

Об'єктом дослідження є корейська мова у творах письменників та їх вплив на формування корейської мови.

Предметом дослідження є творчість Хана Йонуна та корейських письменників.

Методологічною базою дослідження є принципи когнітивної прагмалінгвістики та теорії дискурсу. Для дослідження прагматично-дискурсивних властивостей метакомунікативних висловлювань були використані такі методи, як спостереження, опис, індукція, інтроспекція для вибірки та аналізу мовного матеріалу та представлення результатів дослідження .

Наукова новизна полягає у висвітленні впливу мови письменників на корейську мову саме на прикладі Хана Йонуна, опираючись на зв'язок мови, літератури та історичних подій.

Практичне значення дослідження: використання у навчальних закладах як джерело інформації, як допоміжне джерело при можливому подальшому дослідженні теми. Також як матеріал для викладання чи навчання.

Обсяг та структура роботи. Наукова робота складається зі вступу, двох розділів та висновків, списку використаних джерел (22 найменування) Загальний обсяг роботи становить 34 сторінки.

РОЗДІЛ 1. ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1.1. Історія розвитку корейської мови

1.1.1. Історія виникнення мови та системи письма

Історія письмової корейської мови почалася близько 2000 років, тому і має досить довгу та складну історію.

Різні системи письма, включаючи китайську графіку, використовувалися в Кореї до середини 7 століття, протягом цього часу корейська мова була написана китайськими ієрогліфами. Однак для корейців китайські ієрогліфи дуже важко зрозуміти та використовувати, оскільки вони не відповідають фонетичній структурі корейської мови. Це робить написання корейської мови китайськими ієрогліфами дуже складним і неефективним.

У 7 столітті нашої ери корейці почали розвивати власну систему письма під назвою хангиль. Ця система письма базується на фонетичних принципах, тобто кожен звук у корейській мові має відповідний символ. Корейські ієрогліфи складаються з прямих і кривих ліній, що робить їх дуже легкими для написання та читання.

Хангиль складається з 24 основних літер і деяких діакритичних знаків, які змінюють звуки, як-от дихотомія голосних і знаки наголосу. Літери позначають корейську вимову, а їх форма відображає анатомію рота та гортані під час вимови.

Сьогодні хангиль є офіційною системою письма Північної та Південної Кореї, а також деяких регіонів Китаю та Росії, де проживає північнокорейська діаспора. Він усюдисущий у друкованих та електронних ЗМІ, на дорожніх знаках та будь-де, де потрібно писати корейською мовою.

Як і інші мови, корейська має свою музичність і гармонію. Одним із ключових елементів корейської мови є інтонація. У корейській мові інтонація може змінити значення слова чи фрази. Його можна використовувати для вираження емоцій і уточнення значення.

Крім інтонації, корейська мова має унікальну гармонію голосних звуків. У корейській мові існує два основних типи голосних: чисті та темні. Чисті голосні звуки вимовляються з відкритим ротом, а темні – із закритим ротом.

Музичність і гармонійність корейської мови що відображають культуру та історію цієї країни. Ці елементи мови важливі для розуміння і правильної вимови корейської мови.

У корейському письмі слова зазвичай пишуться як морфеми, а не як фонemi, тому даний елемент вважається фіксованою формою, навіть якщо його вимова може змінюватися при поєднанні інших елементів. Починаючи з 15-го століття, люди, як правило, ігнорували сприйнятті альтернативи.

1.1.2. Орфографія та пунктуація

Усі корейські транскрипції містять диграфи того чи іншого типу та використовують роздільник, щоб відрізнити окреме значення рядка з двох літер від їх єдиного значення як диграфа. (서예 6-1/ 김영. 2000). Система McCune-Reischauer використовує апостроф для розрізнення пар, коли немає інших символів, таких як дефіс або пробіли.

1.1. Історія корейської літератури

Корейська література, сукупність творів, написаних корейцями, спочатку класичною китайською мовою, пізніше різними системами транскрипції з використанням китайських ієрогліфів і, нарешті, хангиль, національним алфавітом.

Хоча власна мова в Кореї існує вже кілька тисяч років, система писемності в ній з'явилася лише з середини 15 століття, коли був винайдений хангиль. Як наслідок, рання літературна діяльність була китайськими ієрогліфами. Корейські вчені писали вірші в традиційній манері класичної китайської мови принаймні до 4 століття нашої ери. Національна академія була створена незабаром після заснування Об'єднаної династії Сілла (668–935), і з часу запровадження іспитів на державну службу в середині 10 століття до їх скасування в 1894 році кожен освічений кореєць читав конфуціанську книгу. Класика та китайська історія та література. Тому корейські вищі класи були двомовними в особливому сенсі: вони розмовляли корейською, але писали китайською. (Ковальчук Ю.А. 2012).

До VII століття була розроблена система під назвою *이/ㄷ*, яка дозволяла корейцям здійснювати грубу транслітерацію китайських текстів. Згодом деякі китайські ієрогліфи використовувалися через їхню фонетичну цінність для представлення корейських часток мови та флективних закінчень. Невдовзі після цього з'явилася більш розширена система транскрипції, яка називається *한자*, у якій цілі речення корейською мовою можна було писати китайською. В іншій системі, *구결*, скорочені версії китайських ієрогліфів використовувалися для позначення граматичних елементів і вставлялися в тексти під час транскрипції. Проте збережені літературні твори свідчать про те, що до 20-го століття велика частина корейської літератури була написана китайською, а не корейською, навіть після винаходу хангиль. (Нікітіна М. І. 1969).

Отже, загалом література, написана в Кореї, поділяється на три категорії: твори, написані за ранньою системою транскрипції, написані мовою хангиль і написані китайською мовою.

1.2.1. Традиційні форми і жанри

Поезія

Є чотири основні традиційні поетичні форми: *향가* («міські пісні»); *별격* («особливі пісні») або («довгі вірші»); *시조* («поточні мелодії»); і *가사* («вірші»). Інші поетичні форми, які процвітали на короткий час, включають стиль *경기* в 14-му і 15-му століттях і («слова для пісень») у 15-му столітті. Найбільш репрезентативним *약장애 용비어천가* (1445–47; «Пісні літаючих драконів»), цикл, зібраний на честь заснування династії Чосон (I). Корейська поезія спочатку була призначена для співу, а її форми та стилі відображають її мелодичне походження. Основою його просодії є лінія чергування груп із трьох або чотирьох складів, мабуть, найприродніший ритм мови. (Барт Р. 1989).

Найдавнішою поетичною формою є *향가*, вірші, транскрибовані системою *한자*, що датуються середнім періодом династії Об'єднаної Сілла до раннього періоду династії Корьо (935–1392). Вірші були написані в чотири, вісім або 10 рядків; найпопулярнішою була 10-рядкова форма — дві чотирирядкові строфи і заключна дворядкова строфа. Поети були або буддистськими монахами, або членами Хваран (*화랑*), школи, в якій лицарська молодь навчалася громадянським і військовим чеснотам для підготовки до державної служби. Сімнадцять із 25 дійшли до наших днів є буддійськими *향가* за натхненням і змістом. (이광수. 2016).

장가, процвітав у середньому та пізньому періоді Корьо. Для нього характерний рефрен або в середині, або в кінці кожної строфи. Рефрен встановлює настрій або тон, який несе в собі мелодію та дух вірша, або пов'язує вірш, що складається з окремих частин із різним змістом. Тема більшості цих анонімних віршів — кохання, радості й муки якого виражені відвертою й потужною мовою. Вірші співали під музичний супровід головним чином артистки, відомі як *가성*.

시조 — це найтриваліша та найпопулярніша форма корейської поезії. Хоча деякі вірші приписують письменникам пізньої династії Корьо, *시조* є переважно поетичною формою династії Чосон (1392–1910). *시조* — це трирядкові вірші, у яких кожен рядок має від 14 до 16 складів, а загальна кількість складів рідко

перевищує 45. Кожен рядок складається з груп із чотирьох складів. може мати справу з конфуціанськими етичними цінностями, але є також багато віршів про природу та кохання. Основні автори *시조* в першій половині династії Чосон були членами конфуціанського вищого класу (*양반*) і *기생*. У другій частині династії Чосон розвинулась довша форма під назвою *서설 시조* («розповідь *시조*»). Письменники цієї форми були переважно простими людьми; отже, тема включала більш приземлені теми, такі як торгівля та корупція, а також традиційну тему кохання. Крім того, *서설 시조* часто використовував сленг, вульгарну мову та звуконаслідування.

가사 розвинулась приблизно в той же час, що й *서설*. На етапі свого становлення *가사* запозичила форму китайського ц'у (ліричний вірш) або фу (римована проза). *가사*, як правило, набагато довший, ніж інші форми корейської поезії, і зазвичай пишеться збалансованими куплетами. Будь-який рядок двовірша ділиться на дві групи: перша складається з трьох або чотирьох складів, а друга — із чотирьох складів. Історія каси поділяється на два періоди, поділ ознаменований японським вторгненням 1592–97 років. Протягом раннього періоду вірш, як правило, мав близько 100 рядків і стосувався таких тем, як жіноча краса, війна та усамітнення. Письменниками зазвичай були *양반*. Протягом пізнішого періоду поема, як правило, була довшою і присвячена моральним повчанням, розповідям про подорожі, вигнанням та особистим нещастям письменника. Пізніші письменники зазвичай були простолюдинами. (Ковальчук Ю.А. 2014).

Відразу після заснування династії Чосон наприкінці 14 століття та заснування нової столиці в Сеулі була написана невелика група поетичних пісень під назвою *악장*, щоб прославити початок нової династії. У своїх найдавніших зразках форма *악장* була відносно вільною, запозичуючи свій стиль із ранньої китайської класичної поезії. У той час як ранній *악장* є, як правило, короткий, пізніший *용비어천가* складається зі 125 пісень.

1.3. Вплив японського вторгнення на корейську літературу

Японське вторгнення 1592 року та маньчжурське вторгнення кількома десятиліттями пізніше мали глибокий вплив на корейську літературу. (Ковальчук Ю.А. 2013). *난중일기* («Щоденник війни») Лі Сун Шик та його *시조*, *박일려 성장담* («Плач човна»), *류성룡 정비록* («Запис про те, як вчитися на помилках») і *향가 간간양녀* («Записи пастуха») розповідають про японське вторгнення та ілюструють його випробування та страждання. Такі твори, як *산성일기* («Щоденник, написаний у гірській фортеці») анонімною жінки з двору Чосон, *시조 김상헌* та тріо, відомих як «Три вчені», та «Запис про візит уві сні до Тальч'он», «Запис про подорож уві сні Пі» і «Запис про відвідування уві сні Кангдо» Юна Ке Сонга гостро описують ситуацію в час маньчжурської навали та її наслідки. (Ковальчук Ю.А. 2014)

Китайська література розвивалася у двох напрямках: один являв собою спробу позбутися традиційних соціальних норм і стандартів, а інший намагався їх відновити. У першому напрямі розвивалася літературна діяльність Квон Піла і Хо Кюна, а в другому – І Чон Гу, Сіна Хума, І Сіка, Чанг Ю та інших учених-бюрократів, що писали китайською мовою. Школа *실학* («практичне навчання»), до якої входив Пак Чі-Вон, звернула увагу на сучасні реалії та запровадила живий стиль письма. Серед групи Чонг Як-Йонг прагнув створювати вірші з присмаком народної пісні, тоді як Шін Ві використовував індивідуальний вираз, намагаючись вдихнути нове життя в поезію, написану китайською мовою.

У цей період виник новий рух, який мав на меті створення поезії про звичаї та сучасні реалії на Корейському півострові. Цей рух знайшов своє відображення в писаннях китайською мовою тих груп — державних чиновників, дрібних клерків, жителів сіл — спільно відомих як віхангіни.

(Ковальчук Ю.А. 2014). Віхангіни, серед яких Чонг Нае-Гьо, Чан Хон і Чо Су-Сам, створили товариства поетів і з великим ентузіазмом складали вірші. Вони називали свої вірші *변경* («народні вірші», також пісні-розмови) і видали низку збірок цих творів наприклад, *소대 변경* (1737; «Вірші мирних людей»).

Великі зміни відбулися у поглядах на літературу. Хо Гюн відкидав моралізаторські погляди, які виявилися в його ранніх роботах, і виступав за літературу природних почуттів, а Кім Ман Чжун стверджував, що народні пісні, які співають дроворуби та пралі, мають більшу цінність, ніж література, написана китайською мовою. У 18 столітті Хонг Ман Чон у своєму «Збірка зауважень про поезію» наважився критикувати народну поезію, а Хонг Те Йонг виклав нову теорію літератури в своєму «Теорія таємниць природи». Пак Чі-Вон шукав у літературі метод критики реалій часу.

시조 продовжували складати вчені-бюрократи. Юнь Сон-До писав вірші, які відзначаються прекрасною витонченою мовою, але також і прямою чутливістю до сучасних реалій. Інший вчений-бюрократ, Квон Соп, зосередився виключно на *시조* за рахунок інших поетичних форм; його роботи демонструють нескінченне усвідомлення себе та звичаю. І Чун-Бо писав про задоволення від усунення світських турбот. Чимало його творів охоплює тему кохання — рідкість у поезії вчених-бюрократів. І Се-Бо, член королівської родини, який написав близько 450 *시조*, писав на різноманітні теми та питання, включно з державними питаннями.

Активна участь віхангіна у створенні *시조* і та виконанні протягом 18 століття призвела до розширення класу людей, відповідальних за виготовлення форми. Професійні співаки, які були серед віхангінів, створювали співочі групи, розробляли принципи складання та створювали збірки. Ці збірки, приклади яких включають «*해동 가요*» («Пісні Кореї») Кіма Су Чжана та «*가곡원류*» («Антологія корейських пісень») Ан Мін Йонга, а також «Пісні зелених пагорбів» Кіма Чонг-Тека — містив вірші, які раніше передавалися лише усно, а також пісні, які в минулому були записані в книжковій формі. Ці збірки також включали нові твори сучасних авторів і в цілому зробили значний

внесок у піднесення форми *시조. 가사* зі свого боку, стала більш складною та різноманітною. На відміну від ранніх кас Чосону, які були порівняно ліричними, протягом 19 століття з'явилися довгі *가사* про подорожі, такі як «*여행가*» («Пісня про подорож до Пекіна») Хонга Сун-Хака. Довгі *가사* манер, такі як «*농가월령가*» («Роботи та дні фермерів»), «*한양가*» («Пісня про Ханьян»), були популярні. Крім того, було чимало, віршів, пов'язаних з релігійною доктриною. З'явився також *규방 가사*; цей жанр, написаний анонімними жінками, розглядає різноманітні питання, такі як сімейний етикет, виховання дітей, а також любов і горе сімейного життя.

Різнманітна форма *야담* включає історії людей, причетних до історичних подій. Після появи *어우야담* («Оповідання Оу») Юй Монг-Іна у 17 столітті численні *야담* були відредаговані та зібрані в збірки, такі як анонімні «Оповідання із зелених пагорбів», *겨소야담* «Оповідання про Кесо» і *던가 회집* «Оповідання з Кореї») І Вон-Мьонга, усі опубліковані в 19 столітті.

Вигадані оповіді китайською мовою, які починалися з Кумо Шинхва, призвели до «Розповідь про пана Чанга» і «Розповідь про пана Намгуна» Хо Кюна в 16-му та 17-му століттях. Приблизно в цей час також з'явилися *가존* (псевдобіографії), які уособлювали емоції, як-от «Виклад про Царя Небесного». Такі твори, як «Щоб добро було явним і праведність цінувалося», «Сон дев'яти хмар» (1687–88;) і «Сон про нефритову кімнату» досягли популярності. У виданнях китайською та корейською Пак Чі-Вон «Розповідь про Янбана» і «Розповідь про містера Хо», кожна з яких є коротким оповіданням китайською мовою з ретельно організованою структурою та чіткими темами, дають озвучення соціальної критика. Обидва зосереджуються на член *양반*- найвищого соціального класу часів династії Чосон. Твори І Ока, який писав наприкінці XVIII — на початку XIX ст., демонструють подібний рівень майстерності.

«Запис скорботних днів» 1795–1805 — це елегантна розповідь про трагічний досвід леді Хонг, принцеси палацу Хьеген, і продовжує традицію палацових мемуарів, написаних корейськими жінками. Пак Ту-Се писав оповідання народною мовою, які описували сучасні звичаї. Народна художня

література почалася з Хо Гюна «Повість про Гон Кіл-Донга», написаного на початку 17 століття. У XVIII і XIX століттях широко читали такі вигадані твори, як *조웅전* («Повість про Чо Унга») і Ю Чон-Ньоль Чон, історії, дія яких відбувається в Китаї і зображує боротьбу героїв за порятунок цієї країни; та *속향전* («Повість про Сукх'ян»), у якому героїня долає різні випробування. В рамках цієї останньої традиції, яка бере свій початок до 18-го і 19-го століть, накопичилися твори з серйозним тематичним усвідомленням і вишуканою експресією; Добре відомими прикладами є «*구옹몽*» і «*사씨남정기*» Кіма Ман Чжуна (бл. 1689–92; «Подорож мадам Са на південь»). З'явилися твори художньої літератури, такі як *영년명* («Сни нефритових лотосів») Нама Йон-Но, а публікація серії пов'язаних між собою художніх творів, таких як *몽주 베를린* («Скарб яскравих перлин у місячному світлі»), свідчить про масовість популярності таких творів у 18-19 ст. (Ковальчук Ю.А. 2016). Народна художня література була широко поширена і комерціалізувалася в ксилографічних виданнях.

Відповідаючи на популярні смаки, усна розповідь, відома як *판소리*, була перетворена наприкінці 17-го та на початку 18-го століть з оповідної вистави, яка включала шаманські піснеспіви, у засіб для лікування народних звичаїв і повсякденного життя. (Бахтін М. М. 2011). Професійні артисти, відомі як *кванде*, швидко взяли цю розвиваючу форму як заробіток. Спочатку репертуар *판소리* складався з 12 маданг, або циклів пісень, але до часу правління короля Коджонга, останнього монарха Чосон, який зрікся престолу в 1907 році, ентузіаст *판소리* Шін Чхе-Гьо зібрав ці пісні в шість циклів: «Пісня про Чханьян», «Пісня про Хьонгбо», «Пісня про Шім Чонг», «Пісня про водний палац», «Балада про помсту привида» і «Пісня Червоної скелі». Зовні здавалося, що твори *판소리* пропагують такі звичайні чесноти, як вірність, синівська шанобливість і жіночі чесноти, але вони також використовували сатиру для прямої критики сучасного суспільства. Після зростання популярності народної художньої літератури у 18 столітті твори *판소리* знову з'явилися у вигаданій формі, як-от у *형부전* («Повість про Хьонбу») і *심청전* («Повість про Шім

Чонга»). Форми традиційної народної драми — оповідні шаманські співи, лялькові п'єси та п'єси масок — також використовували сатиру для критики сучасного суспільства. У цей період також з'явилися такі твори, «Пісня Хапканг-Арбор» і «Пісня про Кочанг», які займали середину між народною піснею та *가사* і містили бунтарський, антагоністичний зміст.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

Література і мова Кореї має довгу історію, яка починається з давніх часів і є взаємопов'язаним процесом, який продовжує відображати еволюцію корейської культури та історії. Вона розвивалась під впливом різних історичних, культурних та релігійних факторів. Однією з основних особливостей корейської літератури є велика увага до моральних питань та глибокий розуміння людської психології. Часто зображується внутрішній світ людини, її відносини із собою та світом, її почуття. Так само часто тематикою стає релігія і пізнання світу. Також важливою особливістю корейської літератури є її багатство стилів та жанрів. До традиційних жанрів належать казки, легенди, поезія, проза та драма. До початку нашої ери література Кореї була в основному усна та релігійна. Тільки у середньовіччі література Кореї вже мала свої власні жанри та стилі. У XVI столітті відбувся розквіт літератури, який був пов'язаний зі зміною династії на Чосон. Цей період також був характеризований появою різних газет та журналів, що показує як тісно була пов'язана мова і література. В XIX столітті були створені перші книги на корейській мові, що сприяло розвитку національної літератури. Протягом останніх століть корейська література і мова продовжували розвиватися разом, збагачуючи один одного. У 20-му столітті з'явилися нові жанри, такі як модерністська та експериментальна література, які відображали нові реалії та соціальні проблеми. Варто зазначити, що на корейську літературу в цей час також вплинули важливі історичні події. Наприклад, як результат японської

окупації Кореї з 1910 по 1945 роки, багато літераторів стали писати про боротьбу за незалежність та інші соціальні проблеми, пов'язані з окупацією.

РОЗДІЛ 2. ВПЛИВ ХАН ЙОНУНА ТА ЙОГО СУЧАСНИКІВ НА КОРЕЙСЬКУ МОВУ

2.1. Перехідна література та її лінгвістичні особливості

На час реформ 1894 року відбулося достатньо соціальних та інтелектуальних змін, щоб припустити початок поділу між традиційною та сучасною літературою. Але так само, як консерватизм не сприяв раптовим змінам у політичній і соціальній структурі, література теж зіткнулася з періодом переходу до сучасної трансформації. (Будний В., Ільницький М. 2008). Школи були засновані освітнім ордонансом 1895 року, а незабаром після цього послідувала організація вчених товариств і «просвітницьких» рухів. Народні публікації, *독립 신문* («Незалежний») і *제국 신문* («Імперська пошта»), а також заснування Інституту корейської мови та наукове вивчення, консолідація та систематизація корейської граматики також допомогли відкрити шлях для сучасний літературний рух

Першими літературними формами, що з'явилися після реформ 1894 року, були *신소설* («новий роман») і *장가* («пісня»). Ці перехідні літературні форми були стимульовані адаптацією іноземних літературних творів і переписуванням традиційних історій на народну мову. *장가*, яка розвинулась із гімнів, які співали в церквах і школах у 1890-х роках, стала популярною після публікації «*애국가*» («Національний гімн») І Йонгу та «Розум хлопчика». І Чхунвоном у номері *독립 신문* (1896). Автори пісень все ще використовували такі традиційні віршовані форми, як *시조* і *가사* або пісенну форму, переважаючий зразок якої (сім і п'ять складів) виявляв вплив популярних японських пісень. Більшість пісень засуджували корупцію в уряді та наголошували на незалежності, патріотичному запалі та модернізації.

신소설 успадкував три виразно традиційні елементи. По-перше, це була базова моральна позиція — викривати порок і винагороджувати чесноти. Через панівну атмосферу періоду «просвітництва» прихильників модернізації вважали добродіями, тоді як злих — консерваторами. По-друге, розвиток сюжету керувався випадковістю, а події, які не мали причинно-наслідкового зв'язку, тим не менш, були доволі пов'язані між собою. Нарешті, діалог і супровідна розповідь були злиті в одну експозиційну структуру. Проте новаторські аспекти *신소설* полягали в тому, що він був повністю написаний прозою, тоді як значна частина традиційної художньої літератури була у віршах, і *신소설* намагався змалювати правдоподібне людське існування з передісторією та подіями, які більше нагадували реальність, ніж був випадок традиційної художньої літератури, яка прагнула наслідувати певні модельні історії з їхніми усталеними сюжетними лініями та стереотипними характеристиками. Автори *신소설* також намагалися уніфікувати розмовну та письмову мови. Типовими письменниками та їхніми творами є І Інджик; «Голос демона»1907, І Хеджо «Дзвін Свободи»1910, та Ч'оє Чансік «Колір осіннього місяця»1912. У своїх творах ці письменники виступали за модернізацію, дух незалежності, контакт із західними країнами, навчання за кордоном, поширення науки й техніки, скасування умовностей і забобонів.

Сучасний літературний рух започаткували Чхое Намсон та Лі Квансу. У 1908 році Чоє опублікував вірш «Від моря до дітей» у *손흥* («Діти»), першому літературному журналі, спрямованому на проведення культурних реформ. Натхнений «Паломництвом Чайльд Гарольда» лорда Байрона, Чхое чистим чоловічим тоном прославляє силу молодих людей, які здійснять необхідну соціальну та літературну революцію. Вигадки вірша включають використання знаків пунктуації, строф неоднакової довжини та посилення на море та дітей, які досі мало згадувалися в класичній поезії. Однак ані Чхое, ані його сучасники не змогли уникнути меж традиційної просодії або досягти успіху в модернізації традиційних форм мови та алюзій. У своїх оповіданнях, які стосувалися освічених піонерів, які відстоювали західну науку та цивілізацію, І Квансу взяв

прозовий стиль, який наближав повсякденне мовлення простих людей. Репутацію І Квансу закріпив «Безсердечний» 1917- перший сучасний корейський роман.

У 1919 році, незадовго до невдалого руху за незалежність від Японії, переклади таких західних поетів, як Поль Верлен, Ремі де Гурмон і Стефан Малларме, почали справляти потужний вплив на корейську поезію. Непрямість і сугестивність літератури французького символізму були представлені Кім Оком, головним перекладачем. Проти дидактизму епохи Кім протиставив Малларме, а проти його риторики та сентименталізму – Верлена, дійшовши висновку, що вільний вірш був вищим творінням символістів. Кульмінацією захоплення Кіма рухом символістів стала публікація «Танець страждань» 1921 року, першої корейської збірки перекладів західної поезії. Екзотична й меланхолійна краса осені та вираження туги й страждання приваблювали поетів, які прагнули виплеснути своє розчарування й відчай через крах руху за незалежність.

Рух за літературний натуралізм був започаткований у 1920-х роках групою молодих письменників, які об'єдналися навколо нового визначення універсальної реальності. Йом Сангсоп, перший, хто ввів у свої оповідання психологічний аналіз і наукову документацію, визначив натуралізм як вираження пробудженої індивідуальності. Йом стверджував, що мета натуралізму полягала в тому, щоб викрити погані аспекти реальності, особливо смуток і розчарування, які виникають, коли авторитетні особи принижуються, а ідоли руйнуються. Багато творів натуралістичної літератури були оповіданнями від першої особи, в яких письменники представляли себе як об'єкти тематичних досліджень. Дисгармонія між письменником і його суспільством часто спонукала письменника звертатися до природи; земля та простий народ створили теми й мотиви для деяких кращих оповідань у золаській традиції, серед яких «Вогонь» 1925 року, Хьона Чінгона та «Картопля» Кіма Тонгіна того ж року.

У 1920-х роках народилося кілька великих поетів, Хань Йонгун опублікував «Мовчання кохання», що містить 88 медитативних віршів. Хан шукав розуміння причин, чому йому та його країні довелося терпіти японську окупацію, і він знайшов буддистську споглядальну поезію як ліричний жанр, який найбільше підходить для цього заняття. Природний і народний поет Кім Соул використовував простоту, прямоту та стислі фрази з хорошим ефектом. Багато його віршів у «Азалиї» 1925 року покладено на музику.

Мукденський, або Маньчжурський, інцидент (1931) і японське вторгнення в Китай у 1937 році спонукали японську військову владу запровадити обмеження на воєнний час. Жорстока бідність нижчих класів вдома та за кордоном, особливо в корейських поселеннях на півдні Маньчжурії, була головною проблемою письменників руху «Нова тенденція», який виступав проти романтичних і «декадентських» письменників того часу, а згодом став пролетарським. в дусі. Письменники свідомої Корейської федерації пролетаріату художників (КАРФ), організованої в 1925 році, стверджували важливість пропаганди і розглядали літературу як засіб встановлення соціалізму.

Сучасна корейська література досягла своєї зрілості в 1930-х роках завдяки зусиллям групи талановитих письменників. Вони вільно черпали європейські зразки, щоб збагатити своє мистецтво. Продовжувався переклад західної літератури, твори І.А. Річардс, Т.С. Еліот і Т.Е. Хульме були представлені. Ця мистецько-критична діяльність була протестом проти зведення літератури до публіцистики та використання її як пропаганди лівими письменниками

Першим по-справжньому успішним поетом сучасної Кореї був Чонг Чійонг, на якого вплинули Вільям Блейк і Волт Вітмен. Раенгноктам (1941; «Озеро білого оленя»), його друга поетична книга, символічно представляє прогрес духу до ясності та злиття людини з природою. Поезію опору, яка виражає жаль за зруйнованою нацією з непокорою, але без насильства чи ненависті, створили І Юкса та Юнь Тунцзю. У вірші І Юкса «Вершина» 1939 року він відтворює умови крайнього існування та змушує читача замислитися

над своєю кінцевою долею. Поезія Юнь Тунджу, безпристрасного свідка національного приниження Кореї, виражає сум у відповідь на невблаганну тиранію

Корейська художня література 1930-х років набула форми в порожнечі, утвореній примусовим розпуском КАРФ у 1935 році. Позбавлені будь-якої участі в соціальних чи політичних питаннях, деякі письменники повернулися до природи та сексу; інші відступили в лабіринт первісної містики, забобонів і шаманізму; ще інші з симпатією зображували персонажів, народжених поза своїм часом, переможених і самотніх. На початку 1940-х японці придушили всі твори корейською мовою. Цензура, яка почалася з японською анексією Кореї в 1910 році, була посилена. Корея була звільнена в серпні 1945 року, а Республіка Корея (Південна Корея) була створена через три роки. Літературна сцена пережила відродження суперечок між лівими і правими, які вирували наприкінці 1920-х і на початку 1930-х років. Були шалені угруповання та перегруповання, і більшість запеклих лівих письменників, таких як І Кійон і Хан Сор'я, до 1948 року були в Північній Кореї.

Визволення 1945 року спричинило розквіт різнопланової поезії. Деякі поети були сповнені рішучості стати свідками подій свого часу, деякі прагнули продовжити асиміляцію традиційних корейських цінностей, тоді як інші по-різному спиралися на західні традиції, щоб збагатити свою творчість. (*Matthews B.* 1976). Со Чонгджу та Пак Туджін відомі своєю відданістю на все життя та внеском у сучасну корейську поезію. Вважається найбільш «корейським» із сучасних поетів, Со приписують дослідженню прихованих ресурсів мови, від чуттєвого екстазу до духовних пошуків, від переслідуючої лірики до розмовної приземленості. Поезія Пака здатна виражати широкий діапазон настроїв, а його мова та стиль надають характерного тону його християнським і націоналістичним почуттям. Відзначені звуковими хитросплетіннями та заклиальною ритмікою, його вірші пройняті сильною історичною та культурною свідомістю, яка свідчить про сучасну дійсність. (*Бахтін М. М.* 1975).

Єдиною приголомшливою реальністю в корейській художній літературі після Корейської війни був поділ країни. 38-ма паралель терзає сумління кожного вигаданого героя, створеного після 1950 року, оскільки це символ не лише випробувань Кореї, але й розколу людства та відчуження головного героя від самого себе та свого світу. Дехто намагався зафіксувати образи народу в ліричній прозі. Інші заглиблювалися в свідомість загиблого покоління війни або в бездіяльність, самообман і нудьгу відчуженого покоління 1960-х років. Деякі вивчали поразку і розпад добрих людей. Інші досліджували, як сучасне суспільство заперечує свободу та індивідуальність. Серед літераторів римського стилю виділяється Пак Кьонгні, теща поета Кім Чіха. Багатотомна книга Пака «Земля» 1969 року отримала визнання за свій владний стиль і техніку оповіді.

В останній чверті 20 століття безліч талановитих письменників удосконалили мистецтво бути собою. Поет Хван Тунгю, наприклад, черпав матеріал не лише зі свого власного досвіду, але й із загального скрутного становища корейського народу, висловлюючи те, що інші знають, але не думають сказати або не можуть сказати. Романіст Юн Хунгіль є ще одним прикладом письменника, який культивував художню літературу як інструмент розуміння себе та інших. У своїй «Заклинанні дощу», наприклад, Юн каже, що ідеологічні розбіжності, нав'язані корейському народу історією, можна подолати, якщо вони заглибляться в місцеві традиції, які дали їм єдність.

Рух «нової» драми, що почався в 1908 році, ознаменувався підйомом і падінням невеликих театральних груп, таких як *토월회*, організований у 1923 році, і *극예술연구회* («Товариство дослідження театального мистецтва»), організоване в 1931 році. Завдяки своєму експериментальному театру члени товариства ставили сучасні західні п'єси та заохочували написання оригінальних п'єс, таких як Ю Чідзіна «Глиняна хатина». Брак першокласних драматургів і акторів, нестача п'єс, що задовольняють драматичні можливості, і загальний рівень життя глядачів, а також відсутність державної підтримки

обмежували масштаби драматичної діяльності протягом усього 20 століття. Однак побутові п'єси та історичні п'єси продовжували писати та ставити.

2.2 Творчість Хан Йонуна

Хан Йонгун (кор. *한영훈*, 1879–1944) — один із найвідоміших корейських поетів ХХ століття, у поезії якого яскраво висвітлюється тема кохання. Він був відомим громадським діячем, лідером боротьби за незалежність Кореї. Він також був буддистським ченцем і реформатором того часу, який зробив внесок у розвиток традиції медитації та філософського споглядання в сучасній корейській літературі. Використання літературних навичок і свою власну уяву Хан Йонун зміг відобразити у своїй творчості як інтелектуальна концепція буддизму, так і дух націоналізму, репрезентуючи ідею в поемі протесту та непокори під час японської окупації.

Крім того, він може використовувати сильні метафори та епітети, щоб закликати до миру. Вірші Хана Йонуна - це пісні любові та мудрості для стражденного народу, чия приналежність до нації була втрачена. Вони допомагають людям виражати свою громадянську приналежність і прагнути до сильного й рішучого бажання воскресити «коханого», постать, яка часто передбачає метафоричний зв'язок із долею корейської нації за межами світу.

епоха колоніального панування. Збірка віршів, які входять до збірки «Улюблена тиша» (*«하늘의 노래»*, 1926), також вказують на глибину думки, заснований на принципах буддизму.

Поема «Мовчання коханої», написана Хан Йонуном, була опублікована в 1926 році і принесла славу поету, який раніше був переважно шанованим державним службовцем. Вірш був включений однойменною збіркою, в якій люди були здивовані через «кількість і багатство паралелей», які були «зовсім ненормальними для традиційної корейської поеми». Стилістично унікальним був ліричний твір, оскільки в ньому розкривалася таємна символіка основного

поняття «любов», яке могло означати багато речей водночас і було зрозуміле лише тим, кого найбільше цікавила конкретна тема.

님의 침묵
 님은 갔습니다. 아아, 사랑하는 나의 님은 갔습니다.
 푸른 산빛을 깨치고 단풍나무 숲을 향하여 난 작은 길을 걸어서, 차마 떨치고
 갔습니다.
 황금의 꽃같이 굳고 빛나던 옛 맹세는 차디찬 티끌이 되어서 한숨의 미풍에
 날아갔습니다.
 날카로운 첫 키스의 추억은 나의 운명의 지침을 돌려놓고, 뒷걸음쳐서 사라졌습니다.
 나는 향기로운 님의 말소리에 귀먹고, 꽃다운 님의 얼굴에 눈멀었습니다.
 사랑도 사람의 일이라, 만날 때에 미리 떠날 것을 염려하고 경계하지 아니한 것은
 아니지만,
 이별은 뜻밖의 일이 되고, 놀란 가슴은 새로운 슬픔에 터집니다.
 그러나 이별을 쓸데없는 눈물의 원천을 만들고 마는 것은 스스로 사랑을 깨치는 것인
 줄 아는 까닭에,
 견잡을 수 없는 슬픔의 힘을 옮겨서 새 희망의 정수박이에 들어부었습니다.
 우리는 만날 때에 떠날 것을 염려하는 것과 같이 떠날 때에 다시 만날 것을 믿습니다.
 아아, 님은 갔지만 나는 님을 보내지 아니하였습니다.
 제 곡조를 못 이기는 사랑의 노래는 님의 침묵을 휩싸고 돕니다.

Мовчання коханої

«Кохана пішла. О, моя любов пішла, моя кохана, яку я так любив.

Блакитне світло гір, що проходить крізь стежину в кленовому лісі, заважало їй залишити мене. Старі обітниці, сяючі, як золоті квіти, перетворилися на крихітний холодний попіл, розвіяний вітерцем...».(John Christopher Houlahan, 1977)

Про кохання, яке покинуло його, поет говорить у першому рядку вірша: «Пішла моя кохана, пішла кохана, ти, яку я так любив». Але, враховуючи життєвий шлях автора та його активну громадську роль у духу свободи, цей заклик слід розуміти як символ втраченої звільненої «батьківщини», а саме Кореї «Ти пішов, а я тебе не відпустив», – пише в цих рядках автор, підкреслюючи свою патріотичну ментальність залишатися вірним своїй Батьківщині.

На перший погляд, однак, важко співпереживати поняттю «ти» із загальною історією чи політичним статусом держави. Враховуючи становище Йонуна як буддистського монаха в той час, це може навіть стосуватися Будди

або ширшої картини остаточного існування. Таке широке трактування слів поета сприяє поглибленому вивченню цього вірша та використанню символічних ліній для вираження духовних, релігійних та націоналістичних ідей.

Автор відгороджується від коханої фразою «ти зникла», підкреслюючи, що вони вже не разом. тобто оповідач збентежений і зневірений. Поет, навпаки, долає її бажання, розкриваючи поняття, і пропонує вічне кохання .

Система вираження ідей у вірші дуже відрізняється від повсякденних виразів, образів і порядку слів у корейській мові. Поет використовує рими та описи, але він також використовує у вірші приховані метафори та різні вирази, що надає йому глибшого змісту.

Вирази, використані в поетичному творі, звучать природно, але зміст думки часто сильно відрізняється від прямого значення слів. Автор також використовує своєрідний художній спосіб висловлювання, завдяки чому фраза містить емоційний, патріотичний, піднесений духовний зміст. Через державну цензуру поет використовує парадоксальні фрази і висловлюється дуже метафорично. Тому варто звернути особливу увагу на зміст сформульованих речень, парадоксальних за змістом.

У творчості Хана Йонуна мистецтво письма набуло нового образного контуру. Неоднозначність і глибокий підтекст дозволяє читачеві створити потрібний образ, який може базуватися на різних реаліях, а авторська відмова від використання типу зображення лише додає теорії. Так, романтичний підтекст допомагає уявити кохану людину, націоналістичний підтекст – прагнення до батьківщини та незалежності, біографічний підтекст, заснований на авторській біографії ченця – Будди чи чогось неможливого і високодуховного.

Філософсько-ліричні вірші «Протилежна сторона», «Проповідь священика», «Я бачив тебе» та інші в образно-метафоричному стилі розкривають своєрідний буддистський погляд на світоустрій, пояснюють причини людських страждань і пропонують можливі шляхи їх вирішення.

Узагальнення буддистської проблематики поезії Хан Йонуна, особливо тієї, що міститься в його філософсько-ліричних поемах: «Чому я люблю», «На протилежному боці», «Таємниця», «Скрізь», «Покаяння» та ін. Г.А. Аманова: «Поет вважає, що божественну сутність не можна розділити від природи і людини використовуючи будь-які межі, а тому концепція в їх нерозривності багряною ниткою проходить через усі його твори.

На думку поета тільки буддизм міг стати ідеальним підґрунтям для корейської літератури. Він трактував буддизм як спасіння, що трохи відрізнялося від прийнятої думки в той час. Таким чином Хан Йонун активно намагався своїми творами, своїм словом змінити корейське суспільство. Він запропонував нове бачення буддизму, що на його думку було більш прогресивним. (Han Yongun. 1973). Яскравим вираженням його новизни у відношенні до буддизму став вірш 반비례 «Зворотний бік»:

반비례(反比例)

한용운 당신의 소리는 '침묵(沈默)' 인가요.

당신이 노래를 부르지 아니하는 때에 당신의 노래 가락은 역력히 들립니다 그러.

당신의 소리는 침묵이어요.

당신의 얼굴은 '흑암(黑闇)' 인가요.

내가 눈을 감은 때에 당신의 얼굴은 분명히 보입니다 그러.

당신의 얼굴은 흑암이어요.

당신의 그림자는 '광명(光明)' 인가요.

당신의 그림자는 달이 넘어간 뒤에 어두운 창 에 비칩니다 그러.

당신의 그림자는 광명이어요.

Мовчання – Ваш голос?

Хоча зараз Ви не співаєте, але мелодія Вашої пісні

чітко чути. Значить Ваш голос – мовчання.

«Темрява» – це Ваша особа?

Хоча я заплющую свої очі, але я бачу ваше обличчя так ясно. Значить Ваше обличчя – темрява.

"Світло" - це Ваша тінь?

Після заходу місяця

Ваша тінь світиться у темному вікні. Ваша тінь – це світло.

«Зворотний бік» (Хан Йонун, 1991: 42)

Автор активно намагався розкрити таємницю відносин Будди, до якого він звертається «Ви», всесвіту та людини, як з усім оточуючим так і з самою собою. Хан Йонун вірив що людину і Божество нічого не розділяє, навпроти, Воно оточує всюди, проявляючи себе в природі, предметах і в самих нас.

У творчості поета простежується думка про закономірність вічного руху «Дао», «Вічних шляхів», що розуміється як рух душі, рух думок, емоцій, перехід від життя до смерті. Смерть розглядається поетом як контакт із Буддою, для якого «вічне буття» і «вічне небуття» рівні, а для Хан Йонуна смерть не є кінцем його існування» (*전재강.2015*).

Хан Йонун віддає данину символізму і насичує свої твори буддійською образотворчою символікою, до якої фахівці відносять «воду», «росу», «іній», «туман», «сніг», «сонце», «місяць», «хмари» , «вогонь», «вітер» тощо.

Новизна письменницького стилю Хан Йонуна полягала в тому, що він використовував сучасну мову та нові літературні форми, що відрізняються від традиційних корейських стилів письма. Він був одним із перших корейських письменників, які використали художній стиль, близький до західного реалізму, що зробило його твори більш доступними та зрозумілими для сучасних читачів.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

Період корейської літератури перехідної літератури в корейській мові був часом значних змін у культурній та соціальній життя Кореї. Цей період відбився на літературі, що стала більш модерною та експериментальною, з більшим розмаїттям тем та стилів. Чітко прослідковувалося зростання інтересу до західної культури та її впливу на корейську літературу. Багато літераторів

почали писати про проблеми, що виникають у суспільстві, такі як колоніалізм, класова дискримінація та соціальна несправедливість.

Також варто відзначити, що цей період був перехідним від класичної до модерної корейської літератури. Багато літераторів використовували нові техніки та стилі письма, такі як реалізм та модернізм, що дозволяли їм ефективніше висловлювати свої ідеї та думки.

Одним з яскравим представників того часу був Хан Йонун- один із провідних письменників Кореї на початку 20-го століття. Він вважається одним із перших сучасних поетів Кореї та першим корейським письменником, який використовував сучасну корейську прозу. Його твори мали великий вплив в розвитку корейської літератури і мови, й досі вони залишаються важливою частиною корейської культури та спадщини.

ВИСНОВКИ

На початку роботу нами була покладена така мета як: реконструкція та інтерпретація корейської мови, образів у літературі, аналізу структурних елементів цих образів та визначення своєрідності відображення корейських реалій у літературних творах західних авторів відповідно до культурної парадигми різних епох, дослідження мовних особливостей художніх текстів. Отож наразі дослідження теми: « Вплив мови письменників та поетів на розвиток та формування корейської мови на прикладі творчості Хана Йонуну» можемо зробити такі висновки.

Корейська мова дуже тісно пов'язана із розвитком літератури. Адже із розвитком літератури ми проглядаємо появу нових понять, жанрів, мовних тенденцій в мові. Досліджуючи вищезгадану тему ми використовували наукові статті, літературні твори, книги з корезнавства, літературні газети та журнали, а також електронні джерела. Ці джерела інформації дозволили краще зрозуміти задану нами тему. Хан Йонун – яскравий представник свого часу- в свою чергу є одним з провідних модернізаторів літератури та корейської мови в цілому, тому для прикладу було прийнято рішення взяти саме вплив його творчості.

Першим поставленим завданням було сформулювати власний підхід до дослідження гетерообразу Кореї в літературному дискурсі на основі аналізу проблем, термінології та методологічного інструментарію імагології та сучасної науки. Тому ми досліджували гетерообраз Кореї в літературному дискурсі на основі впливу історичних подій, постатей та змін у самій мові. Так як сформований образ корейської літератури тісно пов'язаний із формуванням мови, дослідження впливу письменників на цей процес яскраво розкривало дану тему. Ми дослідили проблему, дослідили розвиток літератури та термінологію пов'язану із цим. Література почала розвиватися в 7-му столітті, коли були написані перші твори на корейській мові. Письменники використовували нові слова, допомагаючи розширювати та поглиблювати

словник корейської мови. Вони також використовували мову, яка була доступна широкій аудиторії, тому їхні твори допомагали підвищувати рівень грамотності серед народу.

Наступним завданням було прослідкувати розвиток гетерообразу Кореї в дискурсі західної літератури відповідно до змін культурного клімату та геополітичної ситуації конкретних історичних періодів. Ми дослідили більш пізній розвиток подій коли діалог між Сходом та світом набирав обертів. До прикладу період японської колонізації в основному позитивно вплинув на розвиток корейської поезії, жанрів і символізму. Модернізм корейської поезії відбувся саме завдяки вестернізації та популяризації закордонної освіти в корейської творчої молоді.

Не менш важливим було дослідити відповідність образів Кореї умовностям літературних жанрів і напрямів. Тому ми детально прослідкували розвиток та зміну жанрів і різних напрямів в період становлення корейської мови і по її повне формування. До традиційних жанрів належать казки, легенди, поезія, проза та драма. До початку нашої ери література Кореї була в основному усна та релігійна. І тільки у середньовіччі література Кореї вже мала свої власні жанри та стилі. Крім того, аналіз літературного матеріалу дозволяє зробити висновок про просистемний характер функціонування релігійних концепцій, які тісно переплетені між собою і які, безсумнівно, з'являються в корейській поезії, що має високу символічну природу. Чимало символів увійшло в поезію, особливо в поезію буддійського релігійного минулого поета Хань Ю-Нон, коли митець намагався передати образ сакрального змісту, паралельного, але не ідентичного поняття водночас. Тема кохання, яка символізує вірність, відданість, чесність, розсудливість, віру та служіння правді, відповідає конфуціанським принципам романтизму в поєднанні з іншими одночасними темами та актуальними принципами, такими як захист батьківщини від вторгнення та боротьба за незалежність. Ми бачили, що автор може деперсоналізувати своє звернення до всіх понять разом, але розуміє, що він звертається до чогось більшого, ніж усі людські поняття. Інше, те, що насправді мав на увазі поет, неможливо

достовірно дізнатися, але релігійний аспект є гарною ілюстрацією багат шарових концепцій у сучасній корейській поезії під час японської окупації в першій половині 20 століття.

Ще одним поставленими нами завданням стало висвітлити мінливі та стійкі структурні елементи образів Кореї. З часом поети змінювали елементи образів лишаяючи якісь з них в минулому назавжди і при цьому вносячи щось нове, і навпаки проносячи те стале, традиційне до наших днів. Хан Йонун в свою чергу модернізував сталий образ релігії привносячи своє власне бачення. На прикладі Хан Йонуна ми побачили, що корейська література набула особливого жанрового символізму й підтекстів, що відповідали ідеям сучасників і були спрямовані на підтримку незалежного духу народу, який додає літературі гострого політично-соціального аспекту.

І останнім завданням було визначити місце образів Кореї, створених літературою в різні часи, на тлі образу Сходу в цілому. Образи, створені літературою, часто відображають культурні та історичні аспекти нації, її цінності та погляди на світ. Образи Кореї, створені в різні часи, відображають трансформації та зміни в її культурному житті. У давні часи Корея була впливовою державою у Східній Азії, її культура та традиції мали вагомий вплив на сусідні держави, в творах вона часто зображувалася як мудра та спокійна держава з багатою історією та культурою. І вже у середні віки Корея почала здійснювати тісну торгівлю з сусідніми державами та розвивала свою культуру додаючи бачення через призму «іншого» світу.

Отже, в результаті нашого дослідження ми показали наскільки тісно переплетені література та мова. Письменники всіх часів вдосконалювали мову та вносили нові тенденції через власну призму бачення подій свої часів. Вони не тільки використовували мову для створення своїх творів, але й вносили зміни до мовних правил та створювали нові слова. Наприклад, письменник *세마광* в 15 столітті створив нову мовну систему, яка спрощувала письмо корейських ієрогліфів, а *양반 서울* змінив мовну систему, вводячи більш прості та зрозумілі правила граматики, *한영숙* письменниця яка стала зразком для використання

корейської мови в сучасній літературі. Вона використовувала мову звичайних людей, яка була найбільш зрозумілою та доступною для читачів. Це сприяло популяризації мови серед населення та її дальшому розвитку. Усі ці приклади показують, що письменники мають значний вплив на розвиток мови в Кореї. Вони не тільки використовують мову для своїх творів, але й створюють нові слова, вносять зміни до мовних правил та впливають на сприйняття мови серед населення.

АНОТАЦІЯ

문학과 언어는 밀접한 관계가 있는데, 문학은 본질적으로 언어를 문어나 구어체로 표현하는 것이기 때문이다.

언어 이것은 작가들이 광범위한 문학 작품을 만들기 위해 사용하는 재료이다. 효과적으로 쓰기 위해서는, 작가들은 문법, 문법, 구문, 어휘, 그리고 비유적 언어를 포함한 언어와 그 뉘앙스에 대해 잘 이해해야 한다.

하지만 언어가 문학에만 중요할까요? 문학은 또한 작가들이 종종 언어의 일부가 되는 새로운 단어, 표현, 구문을 소개하기 때문에 언어에 깊은 영향을 미칠 수 있다.

특히 문학은 한국어를 창조한 언어와 문화의 반영이기 때문에 한국 문학은 한국어와 밀접한 관련이 있다. 한국어 자체는 그 역사를 통해 상당한 변화를 겪었고, 이것은 다양한 시기에 제작된 문학에 반영된다. 한국 문학 작품은 언어와 문화의 발전에 대한 성찰이자 기여이다.

한국의 문학과 언어는 고대로 거슬러 올라가며 수세기에 걸쳐 변화해온 긴 역사를 가지고 있다. 다양한 역사적, 문화적, 종교적 요인들의 영향을 받아 발전했다.

우리 시대가 시작되기 전까지, 한국의 문학은 주로 구전과 종교였다. 중세에 이르러서야 한국 문학은 이미 독자적인 장르와 스타일을 가지고 있었다.

따라서 일부 개념과 관련하여 경계를 지우기 위해서는 외국인을 위한 국어와 문학의 발전이라는 주제를 부각시키는 것이 중요할 것이다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- Никитина, М. И. (1969) *Очерки истории корейской литературы до XIV в.*
- Барт, Р. (1989) *Вибрані праці: Семіотика. Поетика* / Сост., комун. вид та вступ ст. Г. К. Косикова. М.: Прогрес.
- Бахтін, М. М. (2011) *Відповідь на запитання редакції «Нового мира». Порівняльне літературознавство. Підручник: підручник* / Відкр видання Г. І. Данилиної. ред. 2., пр. і доп. Тюмень: Вид-во Тюменського державного університету.
- Бахтін, М. М. (1975) *Форми часу і хронотопу в романі. Нариси історичної поетики.* Бахтін М. М. Питання літератури та естетики. Москва: Художник. Літ., С. 234–407.
- Будний, В., Ільницький М. (2008) *Порівняльне літературознавство* : підручник К.: Вид-во Києво-Могилянська Академія.
- Вальденфельс, Б. (2002, 2004) *Топографія Чужого: Дослідження до феноменології Чужого* / Переклад В. І. Кебуладзе.
- Ванін, Ю.В. (1962) *Феодальна Корея в 13-14 ст.*
- Ковальчук, Ю.А. (2012) *Генезис корейських образів у прозі Дж. Лондона.* Мова і культура. 2012. Випуск 15. Том IV (158).
- Ковальчук, Ю.А. (2014) *Європейці в Японії та Кореї: образи документальної та художньої прози XVII–XX ст. Східні суспільства: традиції та сучасність.* Матеріали 2-го з'їзду молодих сходознавців країн СНД. Баку, 11-14 Листопад 2013.
- Ковальчук, Ю.А. (2014) *Європейці в Кореї: образи документальної та художньої прози XVII — початку XX ст.* Вісник КНУ імені Тараса Шевченка. Східні мови та літератури. 2014. Випуск 1 (20).
- Ковальчук, Ю.А. (2014) *Образ Кореї в європейській літературі доби Просвітництва. Літературознавство.* 2014. Випуск 43. Частина 1.

Ковальчук, Ю.А. (2015) *Корейський топос оповідання В. Серошевського «Танцівниця Оль-коні»*. Мова і культура. 2015. Випуск 18. Том I (176).

Ковальчук, Ю.А. (2016) *Корейські пейзажі в сприйнятті західних письменників XIX – початку XX ст.* Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія «Філологічні науки».

Ковальчук, Ю.А. (2013) *Корея в європейській подорожній літературі XVI ст.* Літературознавство. Випуск 37. Том 1

Matthews, B. (1976) *The Philosophy of the Short-Story* / Brander Matthews // *Short Story Theories*; [ed. by Charles May]. – Ohio: Ohio UP.

May, C. (1996) *Prolegomenon to a Generic Study of the Short Story* / Charles May // *Studies in Short Fiction*. – Vol. 33. – № 4.

Yi, Gwangsu (2016) *Buddhism and Korean Literature*

Patea, V. (2012) *Short Story Theories : A Twenty-First-Century Perspective* / Viorica Patea. – Amsterdam

한승억 (1998) *현대소설의 이해*. – 집문당, 294 쪽.

Houlahan. J. C. (1977) *The life the life and works of Han Yongun*

전재강.(2015) *한용운 시조의 내면 세계와 표현 미학* Відновлено з: <http://www.koreascience.kr/article/JAKO201513752898928.pdf>

국어 6-1/ 김영진 (2000) (서울구암중학교).

Han, Yongun (1973) *On the Renewal of Korean Buddhism*. Seoul: Singumunhwasa.